

— Сѣтихъ се, — извикалъ зарадванъ Лудачко. — Орачътъ ги е открадналъ. Азъ като бѣгахъ, той ме гонѣше отдире.

Пусналъ той дрехата и припналъ да си търси висулкитѣ.

Свечерило се, когато се върналъ запъхтянъ отъ полето. Децата пакъ го заобиколили:

— Даде ли ти орачътъ висулкитѣ?

— Оставете! Лошо си изпатихъ. Азъ му рекохъ „Чичо, дай ми висулкитѣ!“ А той: „Чакай, каже, да ти ги залепя на гърба“. И така ме удри съ копралята, че още ме боли.

Децата премръли отъ смѣхъ.

— А кжде ми е палтото? — сѣтилъ се изведнажъ Лудачко.

— Дрехата ли? Ние я окачихме на дървото.

Погледналъ Лудачко нагоре — нищо не видѣлъ.

— Нѣма я.

— Месечко я е взелъ.

Месечко се показалъ презъ клонитѣ на дърветата и се усмихналъ. Лудачко се изпжчилъ срещу месеца и започналъ да вика:

— Месечко, дай ми дрехата!

Месечко само се усмихналъ.

— Ще се кача на дървото и ще ти кажа. Чувашъ ли? Дай ми я!

Вѣтрътъ подгонилъ облаци по небето, а отдолу се виждало, като че не облацитѣ, а Месечко бѣга.

— А, бѣгащъ ли? — завикалъ Лудачко. Ще те настигна, да знаешъ!

И хукналъ той да гони месеца. Бѣга Лудачко и месецътъ, предъ него бѣга. Бѣгалъ, бѣгалъ Лудачко и все нагоре гледалъ. Изведнажъ се препъналъ въ единъ кладенецъ и се похлупилъ надъ него. Главата му право надъ кладенеца увиснала. А на дъното на кладенеца — що да види? Месечко гледа и му се смѣе.

— Аха! Тука ли си? Сега ще те уловя! — закарнилъ му се Лудачко.

Пусналъ той кофата въ кладенеца, кофата се напълнила съ вода и Месечко изплувалъ надъ нея.

— Пипнахъ те. Не можешъ вече ми избѣга.

И започналъ Лудачко да тегли вжжето. А кофата се закачила за единъ камъкъ и не иска да се помръдне.

— Бре, че е тежъкъ Месечко! — чудилъ се Лудачко и опъналъ вжжето съ всички сили. Вжжето се скъсало и Лудачко се прострѣлъ на гърба си. Притъмнѣло му на